

PŘÍRODNÍ POMĚRY OBLASTI

Oblast Předhoří Orlických hor má charakteristický pahorkatinový ráz s nadmořskými výškami od 300 m do 600 m. Naleznete zde plošiny, oblé vrcholky, hřbety i velmi strmá a prudce svažité klikatá údolí kolem vodotečí. Oblast se rozděluje na opukovou Rychnovskou pahorkatinu na severu s vrcholem Jahodové hory (502 m.n.m.) výrazným Potštejnským hřbetem, jehož součástí je i Velešov a opukovou Žamberskou pahorkatinu, k níž patří granodioritový Litický hřbet (Chlum 603 m.n.m., Kletná 536 m.n.m.) Území celého předhoří má převážně jihozápadní sklon a tímto směrem tečou i vodní toky pramenící v Orlických horách, které se vlévají do Divoké Orlice.

Při putování po stezce si můžete nedaleko od stezky (zhruba 30 m) všimnout dendrologické zajímavosti: trojmodřínu. Modřín evropský (*Larix decidua*) je strom dožívající se až 500 let s přímým kmenem až 50 metrů vysokým. Obvyklá výška je však 20–30 metrů. Větve vyrůstají v nepravidelných přeslenech. Jehlice na letorostech jsou rozmístěny jednotlivě na spirále, na krátkých výhoncích jsou vměstnány do svazečků ve větším počtu. Každoročně opadávají. Modřín bohatě kvete a na stromě bývá veliké množství šišek. Velmi dobře vzdoruje větru a nepodléhá vývratům. V mládí roste velmi rychle, vyžaduje volné polohy, čerstvý vzduch, velmi mnoho světla a svěží kyprou půdu.

U modřínu rozlišujeme 4 různé vyhraněné ekotypy – alpský, karpatský, polský a jesenický modřín. Liší se od sebe morfológicky i ekologicky a představují samostatné geografické rasy. Modřínové dřevo je vysoce ceněno pro dobrou pružnost, pevnost a trvanlivost. Přitom je lehké s pěknou barvou a leskem. Používá se ve stavebnictví a nábytkářství. V Alpách se dříve z modřínu těžila pryskyřice (benátský terpentýn).

STEZKA LČR, s.p. V LESNICKÉ POROSTNÍ MAPĚ OBLASTI

1. výchozí postavení – parkoviště u státní silnice, počátek stezky
2. odpočinkové místo u rybníčku
3. odbočení ze zpevněné cesty k hradu
4. dendrologická zajímavost – „trojmodřín“
5. vlastní komplex hradu
6. vyhlídková terasa
7. napojení na zpevněnou cestu – konec stezky

Naučná stezka navazuje v několika bodech na Žlutý a Zelený okruh turistických vycházkových tras realizovaných v roce 2008 obcí Potštejn.

Z HISTORIE HRADU

Vznik hradu Velešova byl v místním povědomí dlouho obestřen tajemstvím.

Jeho rozvaliny byly považovány za pozůstatky templářského sídla. Skutečnost bude ale jiná, i když ji lze z toho mála dochovaných pramenů dovozovat jen nepřímě.

letecký pohled na Velešov

Synové Mikuláše z Potštejna, odbojného šlechtice, který narušoval zemský mír, byli zbaveni panovníkem svého rodového sídla – hradu Potštejna, a tak započali s budováním sídla nového. Vybrali si ostroh vybihající z masívu chlumu, na němž též stojí Potštejnský hrad. Velešov musel být budován někdy po roce 1341, kdy byl Potštejn odňat Půtovcům.

Hrad je v písemných pramenech zmiňován pouze jednou a to v roce 1358, kdy se Jan z Vartenberka vzdával nám neznámých nároků k potštejnskému panství, které o dva roky dříve koupil Karel IV. Život hradu je tak vymezen poměrně přesně tj. mezi léty 1341–1356. Zda Ješek z Potštejna a jeho bratři stihli hrad vůbec do stavět je otázka. Rozvaliny nás však překvapují svou mohutností.

Hrad, pokud jsou vývoody archeologů a historiků správné, byl budován maximálně 15 let. Některé indicie vedou k závěru, že snad nebyl ani dokončen. Ovšem i zde je výpověď reliktní zkomplikována hledáním pokladu hrabětem Harbuval-Chamaré, majitelem zdejšího panství na konci 18. století. Poklad zde sice nenalezl, ale hrad svými výkopy velmi silně narušil a posléze z něj těžil kámen pro stavby v městečku. Pod zříceninou také narazil na žílu vápence. Transport kamene z hradu probíhal v takových objemech, že hrabě nechal z hradu zřídit lanovku (unikátní technická památka), jejíž pozůstatky jsou na východním úbočí hradního kopce stále patrné. Tak se podnikavý šlechtic zasadil o definitivní poničení Velešova, stejně jako sousedního hradu Potštejna.

hrabě Harbuval-Chamaré na dobovém portrétu